

STUDENT REVUE

V ZÁŘI REFLEKTORŮ

divadlo a film | první pomoc | inovace v dopravě

Dvoutměsíčník Gymnázia Dr. Josefa Pekaře
34 - březen/duben 2025 (XIII. ročník)

DOSTUPNÉ
NA ISSUU

SR

Šéfredaktor: **Jakub Křováček** // Grafika: **Jakub Křováček** // Redaktoři: **Tereza Doležalová, Eliška Fialová, Barbora Fidlerová, Anna Fousková, Alena Gabryšová, Anna Hromasová, Anna Kameníková, Anna Kindlová, Angelina Kovalenko, Nela Kučerová, Anna Řezáčová, Tereza Székelyová, Anna Votočková, Ema Žitná** // Příspěvatelé: **Tereza Lerchová, Johana Skrbková** // Fotografie: **Mgr. Lenka Chladová, Anna Kameníková, Jakub Křováček** // Konzultace a korektura: **PhDr. Ladislav Futtera** // V časopise byl použit také obrazový materiál z volně dostupných zdrojů a obrázky generované umělou inteligencí. // Děkujeme ředitelství školy za podporu při tisku časopisu.

Po přečtení prosím vraťte zpět na nástěnku. Děkujeme!

34. číslo - březen/duben 2025
Číslo vyšlo 12. 5. 2025
Další číslo vyjde na konci června.

Studentský magazín
Student revue
VIII. ročník

@student.revue

Student revue

student.revue@pekcloud.cz

www.casopis.pekcloud.cz

EDITORIAL

Vážený čtenáři,

počasí se změnilo. I když se sem tam ještě nějaká chladná rána vyskytnou, pomalu začínají převažovat sluneční paprsky a dny, kdy vyrazíš do školy třeba jen v mikíně. No a za chvíli už to bude i na kratásky a krátký rukáv. No není to skvělé?

Dokonce už začínáš trávit polední pauzy venku, i když by ses spíš měl učit na písemku, která po obědě přijde... I odpoledne tě to táhne ven, ale víš že máš ještě hodně věcí na práci. Ptáš se nás, jak to vyřešit. No – odpověď je poměrně jednoduchá, vezmi do ruky elektronickou verzi časopisu, nazuj si boty a jdi se proběhnout! Zastav se na nějakém klidném místě, sedni si na pařez, lavičku nebo cokoli jiného, co je zrovna po ruce, a začni číst. Nejenom, že na následujících stránkách najdeš spoustu zajímavých informací a fotografií, ale dopřeješ si tím i tolik potřebný odpočinek. Jakmile se potom vrátíš domů, hned se ti bude pracovat daleko lépe. Tak hurá do toho!

Jaro už je v plném proudu, a než se nadějeme, přehoupneme se do letních měsíců. Následující stránky časopisu, který Vám, jak už je zvykem, se začátkem nového měsíce s lichou číslovkou posíláme, Vám, pevně věříme, příjemné chvíle před hektickým obdobím maturit, ať už jste v roli studentů, kteří se budou muset orientovat ve změněných rozvrzích, anebo v roli maturantů, které zkouška dospělosti zanedlouho čeká. Jako obvykle na nich najdete pravidelné rubriky, jako například Výtvarné okénko nebo Pekárnu, ale i články s divadelní nebo filmovou tematikou, reportáže, fejeton a mnoho dalšího...

Ještě, než se ale začnete, máme pro Vás radostnou novinku. Se Student revue jsme se zapojili do soutěže Školní časopis roku a v naší kategorii jsme vyhráli první místo ve Středočeském kraji! To nám zajišťuje postup do finálového kola, jehož vyhlášení proběhne na podzim v Brně. To, že jsme dosáhli tak skvělého výsledku, ale není náhoda, nýbrž ohodnocení celoroční práce kaž-

dého z redaktorů, skvělého dozoru z řad učitelského sboru v podobě Ladislava Futtery a přízeň Vás, našich čtenářů. Rozhodně s vylepšováním ale nekončíme, pořád máme spoustu nápadů, které bychom chtěli uskutečnit, takže se stále máte na co těšit!

O naší cestě do Prahy a samotném vyhlášení se můžete dočíst v článku na straně 11, a nyní už nezbývá nic jiného, než Vám popřát příjemnou zábavu při listování novým číslem!

Za redakci Student revue

Jakub Křováček
Šéfredaktor

Školní časopis roku 2025

1. místo

v kategorii víceletá gymnázia získává časopis

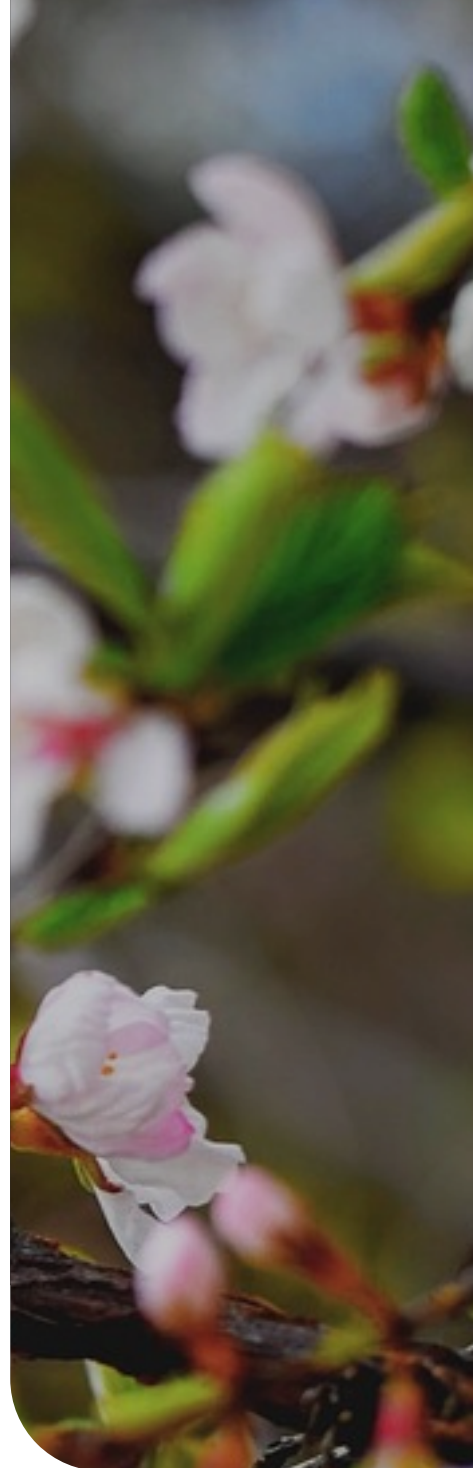
Student revue

Gymnázium Dr. Josefa Pekaře
Středočeský kraj

ASK
Asociace středočeských škol
Česká republika

Publicistika
Profesní škola médií

a b c ALBATROS MEDIA mladý svět Epoque HISTORY

34 - březen/duben OBSAH

ROZHOVOR
Hudba dělá divy

str. 30

REPORTAŽ
Ze zákulisí
skiareálu

str. 8

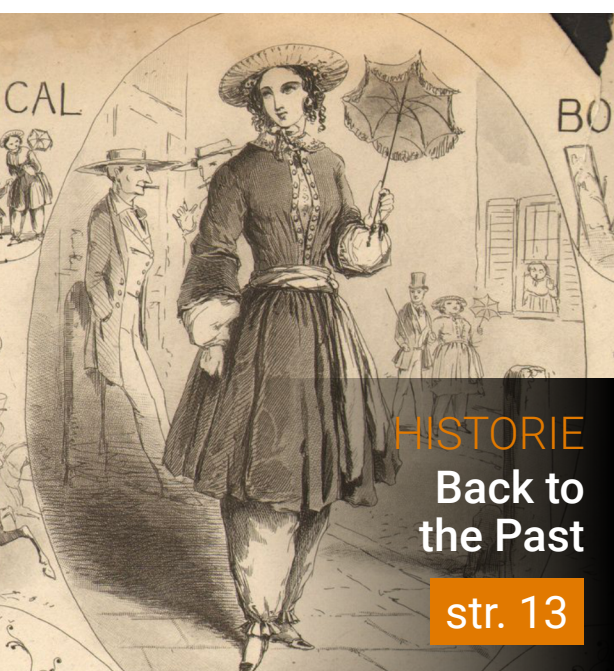
TÉMA
Maturitní ples
4. A a 8. O

str. 18

REPORTÁŽ Soutěž Školní časopis roku

str. 11

HISTORIE Back to the Past

str. 13

TÉMA Jan Werich: Klaun na jedničku

str. 21

Fotopříloha (Turkmenistán)	6
Blick hinter den Kulissen	8
Jsme první!	11
Včely ve městě	12
Back to the Past	13
Maturitní ples 4. A a 8. O	18
A co teď s dramatem na GJP?	20
Jan Werich: Klaun na jedničku	21
První pomoc	24
Všední nevšední	26
Evropský unikát	27
Mgr. Lenka Chladová: hudba dělá divy	30
Studentská anketa: hudba	31
Výtvarné okénko (4. díl)	32
Soutěžte se Student revue!	33
Míšovy neplechy - Velikonoce	35

N 40°15.15392'
E 58°26.37688'
Derweze, Turkmenistán

Brána do pekla, jak se hořícímu kráteru v poušti Karakum přezdívá, vznikla na začátku sedmdesátých let minulého století. Sovětští geologové zde údajně prováděli průzkum ložisek zemního plynu a během něj narazili na podzemní jeskyni, u které se následně prolomil strop a vzniknul tak 70 metrů široký a 30 metrů hluboký kráter. Z místa začalo ihned unikat velké množství zemního plynu, a tak bylo kvůli zajištění bezpečnosti v domněnce, že se zásoby během několika dní vyčerpají, rozhodnuto o jeho zapálení. To se však nestalo, a místo toho se zjistilo, že se jedná o šesté největší úložiště zemního plynu na světě, které nyní hoří již 54. rokem. (JK)

BLICK HINTER DEN KULISSEN

ANEB MÉ ZÁPOLENÍ S NĚMČINOU

  Jakub Křováček (6. 0)

Před jarními prázdninami jsem dostal od rodičů za úkol najít vhodné středisko, kam pojedeme lyžovat, takže jsem neváhal a splnil si jeden ze svých (nejen) lyžařských cílů.

Nejen lyžování

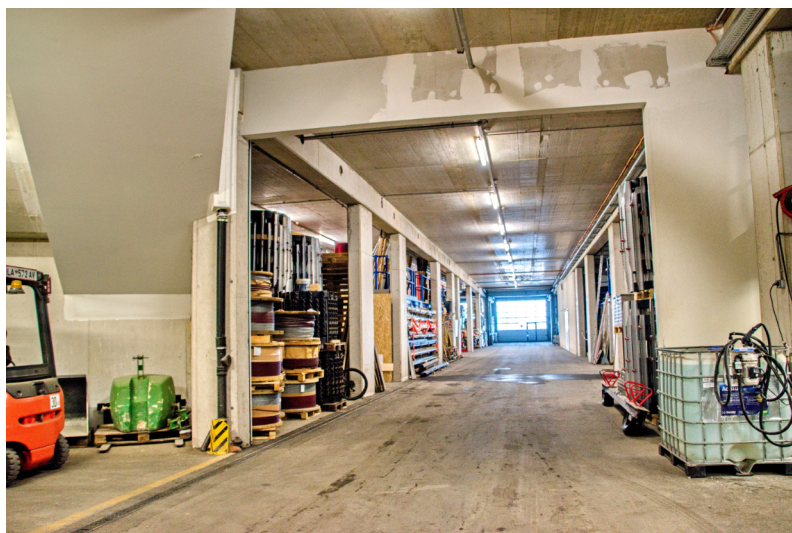
Po nalezení vhodného ubytování jsem už měl takřka vyhráno, žádný složitější úkol už být nemohl. Jako na vše jsem se i na zimní dovolenou chtěl důkladně připravit a po večerech jsem hledal možné trasy a okruhy a snažil si zapamatovat rozložení areálu a vedení jednotlivých sjezdovek. V průběhu mých příprav mě ale něco zaujalo, zjistil jsem, že Serfaus-Fiss-Ladis, jak se lyžařské středisko, ležící téměř u rakousko-švýcarských hranic, jmenuje, nabízí kromě velmi rozmanité a rozlehlé sítě sjezdovek také velmi bohatý (nejen) odpolední a večerní výběr doplňkových aktivit. K své velké radosti jsem stihl zaplnit jedno z posledních volných míst programu zvaného „Blick hinter den Kullissen“, který se ve Fissu koná každý čtvrtek a který zahrnuje výklad a prohlídku veřejnosti jinak běžně nepřístupných míst lyžařského střediska. A protože jsem v tu chvíli nabyl velmi sebevědomého pocitu profesionálního němčináře, přihlásil jsem se a prohlídku jsem zaplatil i přes upozorňující hlášku o tom, že veškerý výklad bude z časových důvodů probíhat pouze v němčině... Těch pár týdnů, které mě dělily od

lyžařské dovolené, uteklo nakonec velmi rychle, a než jsem se nadál, už brázdím sjezdovky ve svazích nad údolím Innu.

Super způsob dopravy

Po několika dnech lyžování se ve čtvrtek ráno probouzím v Ladisu a už se nemůžu dočkat odpolední výpravy. Celý den navíc prší a z oken je vidět jen bílá mlha, takže ani nepřijdu o samotné lyžování, jelikož v takovém počasí se stejně lyžovat nedá (respektive dá, ale velmi špatně a člověk na to musí mít buďto velkou nevědomost o počasí nahoře na kopci, nebo mírně sebevražed-

né sklony, potvrzeno osobní zkušeností autora článku :D). Po snídani si tedy jdu na pokladnu u páteřní lanovky ve Fissu vyměnit potvrzení za opravdový lístek. Venku prší, takže jdu svěží chůzí, a za půl hodiny se už zpět na chatě chlubím krásnou kartičkou na ještě krásnější šňůrce s nápisem „VIP“. Po obědě se teple obleču a sám (jelikož jiný zájemce z rodiny překvapivě nebyl) se přesouvám do vedlejšího Fissu. Jelikož mezi Fissesem a Ladisem vede propojovací lanovka a jelikož mám platný skipas, využívám této možnosti a šetřím na lístku za autobus.

Obrovské skladovací prostory pod sjezdovkou

Nejlepší výkon dne

Jelikož jsem si nechal časovou rezervu, stíhám se ještě stavět v obchodu se suvenýry, který se nachází přímo u nástupních stanic hned tří ze čtyř kabinových lanových drah, které z Fissu stoupají na okolní hory, a rozšiřuji svou sbírku přívěsků (viz článek v minulém čísle, pozn. autora :D). Zaplatím, klíčenku si pečlivě zabalím do batohu a vycházím ven. Chvilí zmateně bloudím a koukám kolem sebe, jelikož mi teď, asi deset minut před začátkem programu, došlo, že vlastně nic z toho, co okolo sebe vidím, neodpovídá popisu místa srazu. Sbíráám proto všechnu svou odvalu a znalosti německého jazyka a hrdě vyřáším zpět k pokladně s nacvičenou německou větou, dotazuje se na místo začátku exkurze. Paní pokladní mi rozuměla hned napoprvé (úspěch č. 1), já jsem její odpovědi rozuměl také hned napoprvé (úspěch č. 2), a dokonce jsem i po pár minutách dané místo opravdu bez problémů našel (úspěch č. 3)! :D

Jednoduše vyslovitelné příjmení

Přicházím na místo a všímám si poměrně pestrého složení návštěvníků, kteří jdou na prohlídku se mnou. Zdravím je a zanedlouho potkávám i pana průvodce, který si nás kontroluje dle svého seznamu. Jakmile se po typicky rakouských příjmeních ozve něco jako „Herr K-ov-ek“, dochází mi, že bych měl nyní zvednout ruku asi já. Po nakouknutí do tabulky pana průvodce zjišťuji, že jejich přihlašovací systém má jednu pro české turisty poněkud diskriminační chybu – neumí háčky a čárky :D. Prvním bodem programu je po krátkém vzájemném představení zastávka u dvou velkých map skiareálu, kde se dozvídáme prvotní informace o jeho fungování, zejména o infrastruktuře celkově. Mezi (pro mě) všeobecně známými znalostmi se dozvídám i spoustu zajímavostí, jako například průměrné národnostní složení lyžařů ve středisku, kde, asi vzhledem k faktu, že se

jedná o spíše luxusnější skiareál, převládají Němci, Nizozemci a Švýcaři, a ne samotní Rakušané, jak by se mohlo na první pohled zdát. Překvapil mě také nejvyšší počet lyžařů v jeden den z minulé sezóny, který činil, vzhledem k velikosti střediska, neuvěřitelných 22 000 lyžařů, nebo historie střediska, která sahá pouze do roku 1966.

Garáž v mezistanicí lanové dráhy

Pod sjezdovkou

Po úvodním výkladu se přesouváme směrem ke sjezdovce a mně vrtá hlavou, kam bychom tak mohli jít. Po pár vtípcích pana průvodce, který narážel na neustálé čekání na dámskou sekci účastníků, z jeho drmolené rakouské němčiny také zachycuji lokalitu, kam máme namířeno. Obřími garážovými vraty vcházíme doslova pod sjezdovku a ocitáme se v obrovských skladovacích a logistických prostorách společnosti Fisser Bergbahnen GmbH, která tuto část skiareálu mezi obcemi Fiss a Ladis provozuje. Následuji pana průvodce a cestou mým nespočet náhradních dílů, pozoruji kabinky starých lanovek a na konci haly poslouchám výklad o zásobování. Zde se totiž nachází i překladiště pro restaurace, kterých je celkem 27 (z nichž je hned 17 ve vlastnictví samotného skiareálu). Navezené suroviny se poté přepraví na jednu ze tří lanových drah, které se nad námi nacházejí, a odtud putují nahoru k jednotlivým chatám. Následně se už jen procházíme zbrusu novou (a také nutno

podotknout že oproti té v Ladisu přímo nádhernou) lyžařnou se zapůjčitelnými skříňkami na lyže, odkud eskalátory vyjždíme nahoru ke sjezdovce.

Eintritt verboten!!!

Přecházíme k jedné ze tří lanových drah, konkrétně k téměř tři kilometry dlouhé

Schönjochbahn. Tou se dopravíme až do její mezistanice, kde kvůli nám lanovku zpomalí a my mezi kabinami přebíháme přímo na druhé nástupiště, což je samo o sobě také velký zážitek. V podobném duchu pokračujeme, když vstupujeme dveřmi osazenými cedulí „Eintritt verboten“ do garáže lanové dráhy. Ihned mě ohromuje ten obrovský prostor a s nadšením zkoumám kolejnice, po kterých kabinky na noc do garáže zajižďejí, a všelijaké výhybky, kterých je tu nespočet. Také si nejde nevšimnout hned dvou kabin, které tu jsou na údržbě. Průvodce nám mezitím podává další technické zajímavosti o běžném provozu a údržbě a mě překvapuje, že jsem se ještě v té rakouské němčině úplně neztratil.

Moc to teda nedrží...

Velkou atrakcí pro mě byla sundaná svorka lanové dráhy, která byla na speciálním nastavci připravená k prozkoumávání. Překvapilo mě, že jsem svorku zvládnul stlačit holýma rukama bez větších problémů (a tím ji pomyslně odpojit od lana), vždy ➡

⇨ Svorka uchycující kabinky lanové dráhy k lanu

jsem myslel, že je na to potřeba daleko větší síla. Také konečně na vlastní oči vidím z půlky rozpletené lano, na kterých mě vždy fascinovalo množství malých drátků, ze kterých je spletené. Ještě podnikáme krátkou zastávku ve vedlejší dílně, kde nám průvodce ukazuje speciální hydraulické přístroje na sundávání pneumatik, které pohánějí kabinky během jejich zpomalené jízdy stanic a které se musejí poměrně často kvůli opotřebovávání měnit. Poté už ale opět přebíháme prostřední pás nástupiště a společně se přesouváme až do vrchní stanice, která se nachází ve výšce 2439 m n. m.

Jé, to znám ze sjezdovek!

Nahoře už kvůli mlze a vydatnému sněžení není vidět skoro ani na krok, a tak se velmi opatrně přesouváme přes lyžařské náměstíčko až ke vstupu do horského zázemí pracovníků střediska. Procházíme kolem opravdu velkého množství všelijakých záchranných sítí

⇨ Značení na sjezdovky

a orientačního značení, pokračujeme až do garáže pro rolby (kterých má středisko celkem 32) a dostáváme povolení podívat se i do jejich interiéru. Padá také zmínka o možnosti zúčastnit se nočního rolbování a mně je tedy jasné, že bych měl začít šetřit na příští rok :D Udělám si posledních pár fotografií, a nakonec se přesouváme ještě k náhradním dílům pro kotvový vlek, který je také kousek od nás, a dostáváme prostor pro dotazy. Z nich mě zaujaly především náklady na výstavbu lanových drah, o kterých se jinak moc nemluví, například kabinková lanovka Schönljochbahn, kterou jsme sem vyjeli, vyšla středisko v roce její stavby (2003) na 16 milionů eur (v přepočtu téměř 400 milionů Kč) a stavba nejnovější Komperdellbahn ve

vedlejší Serfausu z roku 2023 stála dokonce 80 milionů eur (v přepočtu téměř neuvěřitelné dvě miliardy Kč).

Objednávka čaje a konec prohlídky

Naši pouť zakončujeme v restauraci BergDiamant u horní stanice Schönljochbahn, kde od průvodce dostáváme možnost si zdarma vybrat jakýkoliv zákussek a nějaké teplé pití. Volím tedy čokoládový muffin a mířím si ještě objednat čaj. Jakožto odhodlaný student, který právě absolvoval tříhodinový německý výklad, využívám němčinu a prosím o čaj. Následuje otázka, jaký chci druh, a poněkud unavující výčet nabízených čajů. Po chvilce přemýšlení nad významem toho, co mi bylo právě řečeno, a ještě delšího trapného ticha se omezují na pouhou frázi „es ist mir egal“,

⇨ Uvnitř rolby Pinroth

a se svačinkou se přesouvám za ostatními ke stolu. Po krátkém zkoumání sáčku od čaje už asi chápou, proč jsem tak ztroskotat, přeci jenom objednat si „šípkový čaj se sušenou mátou, meduňkou, heřmánkem“ a další asi tisícovkou bylinek chce už nějaké pokročilejší znalosti :D Příjemně najedení se vracíme zpět do údolí, cestou sleduji postupně se klubající slunce a u dolní stanice lanovky společně s ostatními tleskám našemu průvodci za velmi zajímavý a zábavný výklad.

Vybaven velkým množstvím fotografií, zážitků a VIP přívěskem, který překvapivě ani nikdo vrátit nechtěl, se vracím lanovkou do Ladisu a už se nemůžu dočkat příštího roku, protože plán mám jasný! :D ●

JSME PRVNÍ!

KRAJSKÉ KOLO SOUTĚŽE ŠKOLNÍ ČASOPIS ROKU

🏠 Nela Kučerová (6. 0)

👥 Anna Kindlová (1. B), Anna Votočková (1. B), Alena Gabryšová (2. B)
Jakub Křováček (6. 0), PhDr. Ladislav Futtera

📷 Vyšší odborná škola Publicistiky

Bylo 7:40 ráno, a zatímco většina studentů pořád spěchala do školy, my už jsme stáli na místě srazu připraveni na den plný dobrodružství, objevování a – jak se později ukázalo – chvály.

První mise: přesun k Bondy centru a následný nástup do vlaku. Cesta proběhla bez ztrát na životech i náladě, a než jsme se nadáli, byli jsme v Praze. Metrem jsme se pak dopravili k Palladiu. Tato zastávka měla zcela praktický účel, chtěli jsme se občerstvit. Zbývala nám stále spousta času, a tak jsme si dali rozchod, aby si každý mohl koupit, na co má chuť. Ať už to byl čokoládový muffin nebo ledová káva v kartónu.

Náš učitelský doprovod, pan profesor Futtera, mezitím splnil tajný úkol a vyzvedl objednanou knihu. Zda to byla učebnice, román nebo sbírka symbolistických básní, se dodnes přesně neví. Každopádně byl úspěšný.

Přejeli jsme ještě pár zastávek metrem a pak už jsme zamířili do budovy Vyšší odborné školy publicistiky. Chvilí jsme bloudili, ale nakonec jsme i přes déšť a labyrint, kterým je centrum Prahy, našli ten správný vchod. Pohodlně jsme se usadili a se zatajeným dechem sledovali, jak z každého kraje a kategorie

vyjmenovávají první tři místa. A teď pozor... Vyhráli jsme! Ano, náš časopis zvítězil nad ostatními naší kategorie. Podle poroty byl na velice vysoké úrovni, a protože první místo znamená i postup do celorepublikového kola v Brně, máme se na co těšit.

Po vyhlášení výsledků, když jsme ještě byli plní radosti z toho, že naše práce byla takto vysoce oceněna, následoval workshop o vedení rozhovorů. Tam jsme se dozvěděli, že dělat rozhovor neznamena jen položit otázku a čekat, co se bude

dít. Za dobrým rozhovorem se totiž skrývá opravdové umění. My už teď víme, jak na to. Takže Vás čekají nové a lepší rozhovory jak se školními, tak s mimoškolními ikonami.

Na konci dne jsme se tedy vrátili domů s diplomem, taškou plnou odměn a novými znalostmi.

Sláva ledové kávě z Palladia, sláva redakci, a hlavně – sláva nám. Škole plné skvělých lidí, kteří se nebojí dělat to, co je baví! •

➤ Zástupci naší redakce na vyhlášení krajského kola

VČELY VE MĚSTECH

Anna Řezáčová (1. 0)

klementinka.cz

Proč jsou včely na střechách domů čím dál častější?

Může včela přežít v centru velkého města?

Ano, a dokonce se jí tam často daří lépe než na venkově. Přestože města působí rušně a hlučně, včely si v nich nacházejí dostatek potravy a vhodné místo pro život.

Proč mají včely ve městech dostatek potravy?

V parcích, zahradách a na balkonech roste mnoho druhů květin a stromů, které kvetou po celý rok. Na venkově dnes často převládají velké lány polí, kde květy rychle odkvetou, a včely tam mají později málo pylu.

Jak města pomáhají chránit včely?

Ve městech se používá méně pesticidů než v zemědělských oblastech. To znamená, že včely nejsou tolik ohrožené chemickými postřiky, které by jim mohly uškodit.

Kde se městské včelaření poprvé objevilo?

První městské úly vznikaly v zahraničních metropolích, například v Paříži, Londýně nebo New Yorku. Později se tato myšlenka rozšířila i do českých měst.

Kde najdeme včelí úly v českých městech?

Úly dnes stojí na střechách škol, úřadů, botanických zahrad nebo i na budovách, jako je Národní divadlo v Praze. Včely tak žijí přímo nad rušnými ulicemi. Jedna taková včelí farma se nachází dokonce pouhých pár stovek metrů od našeho gymnázia, a to v zahradě komunitního centra Klementinka, kde si včelaření můžete vyzkoušet i na vlastní kůži.

Proč je městské včelaření důležité?

Chov včel ve městech pomáhá chránit přírodu, zvyšuje množství květin a připomíná lidem, jak moc včely potřebujeme. Bez včel by mnoho rostlin, ovoce i zeleniny vůbec nemohlo existovat.

Jak včely ovlivňují městský život?

Přestože je většinou ani nevnímáme, včely pracují na střechách a v parcích každý den. Pomáhají opylovávat rostliny a udržují naše města zelenější a živější.

Věděli jste, že....

...včela za svůj život vyprodukuje asi jednu dvanáctinu čajové lžičky medu?

...na sklenici medu je potřeba práce tisíců včel? ●

⇨ Včelaření v Klementince

BACK TO THE PAST:

FROM WALLFLOWER
GIRLS TO SUFFRAGETTES

BRITISH WOMEN'S FASHION IN THE 19TH CENTURY

🏠 Johana Skrbková (3. B)

📷 discover.hubpages.com, fashion-era.com, branchcollective.org,
epochs-of-fashion.com, fashionhistory.fitnyc.edu

Dearest Gentle Readers, welcome to England!

This Author bids you a heartfelt welcome, with hopes that you shall find yourself in utter delight and excitement upon reading this periodical that lies before you. As you read, the history of England unfolds before your eyes.

My Dears, This Author cannot help but be utterly thrilled to be once more reunited with her treasured debutantes after a blissful yet far too prolonged separation. But as the sweet breath of the spring rises again upon the shore, and the final swooning memento of the last season begins to fade from the ballroom of our memory, it is only proper to once again call upon our beloved modiste Mademoiselle Delacroix to ensure we are well – prepared for the - dare I say - scandalously exciting season ahead.

Our journey shall now begin. Please take a seat, read, and listen closely as we explore how our wallflower girls have been presented to the ton through the elegance of fine fabrics, delicate chemisettes, and the flowing gowns that defines the ever-shifting style of the British women's fashion throughout the 19th century.

My Dears, forgive This Author for holding such grudges, but thank to Lord for the breath of fresh air granted to our cherished wallflower girls, now that the outrageous and stiff brocades, the powdered wigs and corsets tighter than a society scandal- those defining features of the so-called Georgian fashion - are but a distant memory.

For the sake of our debutantes, the Regency Era's fashion became much softer and plainer in both style and decoration, as the essence of Ancient Greece once again took its rightful place- following the horrid Napoleonic Wars-in form of the so-called Neoclassical style.

The delicate flowing gowns of light colours made of muslin or lawn, high waistlines, small bodices and short sleeves may have granted our wallflowers, My Dears, perhaps the faintest kiss of freedom. The plainer- and This Author ought to add

Neoclassical style

the more wallflowerish - and almost spiritually soft, angelic fashions of the early Regency Era might well be seen as a subtle escape from the lingering shadows of war.^{1,2}

But as the curls of our fellow debutantes remained untamed, gently spreading across their pale cheeks, new thoughts - ➔

¹ BYRDE, P., *Jane Austen fashion: fashion and needlework in the works of Jane Austen*, p. 17-19

² STEELE, V., *Fashion and eroticism: ideals of feminine beauty from the Victorian era to the Jazz Age*, p. 51

dare This Author add more materialistic ones – began to stir underneath their bonnets. And so it was that our once demure wallflowers soon discovered that virtue looks ever so much finer when draped in gold, as the glittering Empire style swept across the waters from our fashionable French cousins.³

But aha, My Dears, This Author cannot help but wonder: have our fellow debutantes already forgotten what such materialistic mindsets led our French cousins into, with their minds draped in gold yet blind to the weight? And tell me, Dears, is the sparkling guillotine merely another flattering accessory?

And now, My Dears, after the brief tête-à-tête with the simplicity and softness of Regency

Dearest Gentle Readers, allow This Author to infer a rather colourful little secret nestled within the wardrobe of our beloved debutantes. Ah, My Dears, those girls still blessed by the bloom of the sweet youth kept their gowns needled merely in the genteel and the softest of hues. Yet as the ever-ticking clock of courtship pressed on, and the cruel whispers of "old maids" and "spinsters" grew louder, our poor, unwed debutantes found themselves draped in the darker, plainer silk - fading ever so quietly in the background of the ton. Oh, what a tragedy, My Dears, when such precious jewels are hidden in the shadow.

Era's attire, we must brace ourselves for quite the dramatic turn. For barely had our wallflowers basked in the lightness of the Grecian grace, when the full weight of the rather harsh twist- the tyranny of appear-

ances-descended upon their delicate shoulders. And who, My Dears, you ask, was the mighty hand behind such a transformation? Why, none other than Her most formidable Majesty, Queen Victoria herself. The poor Queen, having mourned the loss of her cherished Albert for years, quite enormously led her ton into the dark with her. And yet, as the peak of Industrialisation reached its height, the once-graced, light silks were snatched from the pale shoulders of our wallflowers, replaced instead by the practical, tightly-fitted bodices and corsets-no longer fashioned for a flirtation of any kind, but for modesty and ever-tightening grip of societal expectations. The light short sleeves were swept away and replaced by the puffed ones with wide shoulders, while flared skirts floated grandly across the parquet just as the first notes of Viennese waltz begin to sound. Nonetheless, My Dears, the freedom of the skirt could not undo the burden of the countless petticoats beneath.⁴

My Dears, This Author would never dare to burden you with the endless twists and turns of the corset strings and the ever-shifting heights of waistlines that plagued the Victorian Fashion of the fairer sex. But yet, allow This Author to whisper a mere detail regarding the invention of the so-called "cage crinoline" and "bustle" – for a while the former gave the skirt its grand, bell-shaped hoop, the latter, My Dears, lifted and sculpted the fabric at the rear

to create the most dramatic silhouette.⁵

Dearest Gentle Readers, as our dear debutantes and the most distinguished ladies of the ton turned green with envy over their dear lords' mistresses, they quite literally became green-and, alas, poisoned too. For it was during our beloved Victorian Era that the most fashionable gowns were dyed in the sharpest hues of Schnelle's green, a most vivid pigment soaked in the toxic copper arsenate. This Author cannot help but wonder- was the iconic faintness of our delicate ladies merely a flirtation, or the slow, stylish undoing wrought by their very wardrobes?⁶

My Dearest, in This Author's most humble opinion, the endless twists and turns of Victorian fashion may well have been the final straw – pushing our sweet (and ever-so-slightly sour) wallflowers to at last dare taste the forbidden fruit of freedom. For when faced with the tyranny of cage crinolines, the weight of bustles and the suffocating grip of tightly-laced bodices, these most genteel of ladies found themselves growing acquainted with a most radical garment indeed: the so-called bloomers. It was, in fact, a certain sweet cousin across the Atlantic, our spirited American neighbour and devoted advocate of women rights, Miss Amelia Bloomer – who first

dared to introduce her name-sake trousers to the ton.

My Dears, do not be shocked by This outrageous Author when she declares it became the talk of the ton, fashionable political movement so bold it fluttered more fans than the royal scandal. It soon became, indeed, a symbol for the Suffragette movement - its whispers carried by the wind, sweeping across the waters to the Kingdom of our dear wallflowers.^{7, 8}

My Gentle Readers, This Author must confess, there is something utterly thrilling about fashion as the most subtle form of a political movement- it revealed the soul of our wallflowers, even if the words never passed their heart-shaped lips. Indeed, even the lightest of colours and angelic silks of strong-minded wallflower could dominate the harsh textures of the blinded

woman. And yet, even as the talk of the ton seems the most distinguished of all, it may well pass like the autumn breeze that chills our cheeks, as the time of the London season begins to wane.

And now, as the final sip of five o'clock tea is taken and the atelier of our beloved modiste Mademoiselle Delacroix closes for the day, us, My Dears, must once again part ways.

But fear not, it is not the ultimate end of this periodical. Sooner or later, we shall surely reconnect.

Yours Truly
J. S.

⁵ STEELE, V., *Fashion and eroticism: ideals of feminine beauty from the Victorian era to the Jazz Age*, p. 58- 59

⁶ DAVID, M., A., *Fashion Victims- The Danger of Dress Past and Present*, p. 74-101

⁷ EUBANK, K., TORTORA P., *The Survey of Historic Costume*, p. 362

⁸ GATTEY, C., N., *The bloomer girls*, p. 60-65

DIVADLO

PRKNA, CO ZNAMENAJÍ SVĚT

A FILM

Dívaldo, prkna, co znamená jí svět. Jeho existence nás provází už od antického Řecka, které nám dalo hry jako Oidipús král nebo Antigona. Původně divadlo bylo určeno pro uctívání starořeckého boha vína Dionýsa. Dionýsie byly šestidenní slavnosti, které začínaly průvodem nesoucím sochu boha Dionýsa do divadla, a poslední den končily představením zpěváků a tanečníků. Jestli se chystáte do divadla, hlavně dávejte pozor, abyste nevyslovili slovo Macbeth, neboť pověra praví, že pokud toto slovo vyslovíte, na divadlo se uvalí kletba.

V dnešní době se chodíme spíše dívat do kina na film. První filmové projekce pro veřejnost pořádali roku 1895 v Paříži bratři Lumièreové. Využili přitom společenský sál Salon indien du Grand Café. První film byl ale naopak natočen v Anglii roku 1888 Louisem Le Princem a nese název Roundhay Garden Scene. Pod názvem film si každý představí alespoň jedenapůlhodinový snímek s nějakou zápletkou. Roundhay Garden Scene byl ale jen dvousekundový snímek lidí procházejících se po zahradě Roundhay v Leedsu ve Velké Británii. (TD&AH) ⇒

MATURITNÍ PLES

4. A a 8. O

VEČER PLNÝ HVĚZD

 Tereza Székelyová (2. A)

 TopMaturák

V sobotu 1. března 2025 se v DK Mladá Boleslav uskutečnil maturitní ples tříd 4. A a 8. O. I když jsem nebyla maturantkou, už od prvních okamžiků bylo jasné, že tento večer bude nezapomenutelný.

Téma TV SHOW dalo celému plesu originální nádech, a jak jsem se později přesvědčila, maturanti se na něj skutečně připravili s nápadem a vtipem.

Večer začal přesně v 19:00 a již od samého začátku to vypa-

dalo, že nás čeká něco opravdu speciálního. Tematické maturitní video, které bylo plné parodií na reality show a staré reklamy, bylo vtipné a kreativní. Všichni maturanti se do toho pořádně opřeli, a tak jsem se už při úvodním videu skvěle bavila.

Atmosféra večera byla od začátku skvělá, a to nejen díky videu, ale i díky výzdobě, která byla naprosto jedinečná. Gramofonové desky s čísly na stolech a cédéčka visící ze zábradlí dodávaly plesu ten správný nádech. Kreativita a tvrdá práce při přípravě byla

⇩ Maturanti ze 4. A

vidět v každém detailu. Za zmínku stojí i tabla, na kterých všichni maturanti vypadali úžasně.

Po videu následoval slavnostní nástup maturantů, což byl okamžik plný emocí. Po tomto úvodním okamžiku přišlo na řadu šerpování, při kterém maturanti dostali své šerpy od třídních učitelů. Bylo to dojem-

né a vše krásně zakončilo mincování.

Poté přišel na řadu program, který nás všechny držel v napětí. Společenské tance, na které se maturanti pečlivě připravovali, byly nádherné a plné elegance. Když došlo na vystoupení capoeiry, celá atmosféra se zrychlila. A aby toho nebylo málo, následovalo

mnoho volných tanců pro diváky, které rozproudily sál.

Jako divák jsem si také užila chvíle, kdy přišlo společné focení. Maturanti vypadali naprosto úžasně a celkově panovala skvělá nálada, která se přenesla i na nás – diváky.

A pak přišlo to, na co jsme všichni čekali – půlnoční překvapení. Taneční vystoupení, nostalgie a vzpomínky na všechny roky, které maturanti strávili na našem gymnáziu, měly obrovský emocionální náboj. I já jsem se nechala unést atmosférou a uvědomila si, jak rychle ten čas letí.

Maturitní ples 4. A a 8. O byl pro mě jako pro diváka zážitkem plným radosti, smíchu a emocí. **Celý večer mě naplnil pocitem hrdosti na všechny maturanty, kteří na tuto noc jistě budou ještě dlouho vzpomínat!** ●

A CO TEĎ S DRAMATEM NA GJP?

  Alena Gabryšová (2. B)

V březnu proběhla již tradičně na den učitelů Jarní akademie, kde se opět ukázalo, že zájmy našich studentů jsou opravdu pestré.

Také zde byl k vidění i náš dramatický kroužek. Ten předvedl několik klasických scének ze školního života od nečekaného zkoušení až po třídní schůzky. A jak bude se svým vystupováním pokračovat dál?

Několik dramatiků z našeho školního souboru se spojilo a rozhodlo se napsat vlastní hru, kterou následně secvičí a představit divákům. Po skoro až ročním plánování konečně našli inspiraci pro svou hru. Stal se jí britský televizní seriál od BBC „Ghosts“ (česky: Duchové), který po celém světě sklídl obrovský úspěch a dočkal se i několika dalších zpracování. Vypráví o mladém manželském páru, který hledá nový domov. Nakonec se ukáže, že jsou jedinými dědici obrovského panského sídla, kam se okamžitě nastěhují. Sídlo však není tak úplně opuštěné, jak by se mohlo na první pohled zdát. Je plné duchů, kteří rozhodně nejsou z přítomnosti páru nadšení.

Naši dramatici však tento koncept posunuli ještě dál. Duchové, kteří přicházejí z minulosti, se v předloze odvolávají na historii celého Spojeného království, avšak naši studenti jejich působnost zúžili pouze na Mladou Boleslav a její nejbližší okolí. Při psaní scénáře využili také svých znalostí, získaných z celoroční soutěže „Pekařova pečeť“, pravidelně pořádané panem profesorem Futterou, ve které se dozvěděli např. o sovětském bombardování v roce 1945. Právě toto i spousta dalších témat se objevila ve scénáři a můžete se těšit na skvělou podívanou. Hra však neslouží pouze jako „nudná přednáška o historii“, měla by též diváka pobavit ať už černým humorem, českým humorem nebo pouze klasickými vtipy, které se objevují v každé lepší komedii.

První čtená zkouška

„Věřím, že bude mít úspěch. Naše nová hra byla psána studenty pro studenty. Je v ní náš humor, který nezávisí jen na současných trendech v komedii, takže doufám, že naše hra bude mít i dlouhověkost. Snad se i významně zapíše do dějin naší školy. Příběh je jednoduchý a dobře srozumitelný a samotná hra je více o samotných postavách. Pro mě samotného by byl největší úspěch, pokud se diváci v našich postavách najdou, a ty se jim zaryjí do paměti,“ uvedl ke hře spoluautor scénáře Vítek.

Hra bude uvedena až v příštím školním roce, a to nejen kvůli své náročnosti a délce, ale také v zájmu co nejlepší zpracovanosti.

Diváci se mohou těšit na skvělý zážitek, který si rozhodně užijí, a třeba si z něj odnesou i nějaké vědomosti o městě, ve kterém studují, nakupují nebo žijí. ●

JAN WERICH: KLAUN NA JEDNIČKU

🏠 📷 Anna Kameníková (1. 0)

Jan Werich-komik, Jan Werich-klaun, Jan Werich-filozof, dále spisovatel, herec, textař, vypravěč, satirik, moudrý pán. Jak by sám řekl: „Vynechte tam místo, ať si čtenář dopíše, Jan Werich-VŮL.“

Narození

Dalo by se říci, že již jeho rodiče měli velký smysl pro humor, když svému synovi dali jméno, Jan Křtitel František Serafínský Werich. Narodil se na Smíchově, 6. února roku 1905, jako jediný syn Marie a Vratislava Werichových. Jak sám říkával: „Byl jsem jedináček, a to je hrozná věc, být jedináček. Neměl jsem se s kým hádat, s kým prát, kolem nebyly žádné děti, moc lidí k nám nechodilo a Vánoce vypadaly podle toho.“

Studium

Jan Werich studoval na Masarykově gymnáziu v Praze, kde byl jeho spolužákem pozdější divadelní partner a kolega Jiří Voskovec, se kterým se znal už od dětství. Oba rádi tropili vylomeniny, jak Jan Werich vzpomínal:

„Jednou jsem od své babičky získal starý hodinový strojek na pero, který hrál stále dokola, pokud ho někdo nezastavil. Tento strojek jsem vložil ve třídě do kamen, do kterých se přikládalo z chodby. Poprosil jsem spolužáka z jiné třídy, aby se o hodině dovolil na WC a pak aby zatáhl za šňůrku a stroj v kamnech během vyučovací hodiny spustil. Spolužák vše provedl a v kamnech začala hrát melodie. V tu dobu měl hodinu pan profesor s přez-

dívkou Žubr. Žubr se rozčílil, kopl do kamen až do nich prokopl díru. Druhý den přišel do třídy ředitel, všiml si prokopnutých kamen a vedl k nám řeč ve smyslu, že nyní, když máme republiku, tak je všechno naše a musíme si toho vážit, nesmíme to ničit. Požádal, aby se viník přiznal. Ovšem Žubr se tenkrát nepřiznal.“

Poslední ročník víceletého gymnázia a maturitní zkoušku složil na smíchovském gymnáziu, protože jeho škola byla uzavřena. Po maturitě rok studoval buddhismus, filozofii a práva na Karlově univerzitě. Protože však měli s Voskovcem velký úspěch na divadle, oba studium předčasně ukončili, obrátili se

k divadlu a filmu, kde již zůstali po celý život. „Kdyby nebylo Chaplina, nikdy bychom s divadlem nezačali.“

Začátky divadelního herectví

V roce 1926 vytvořili s Jiřím Voskovcem uměleckou dvojici. Jejich divadelní začátky byly v Osvobozeném divadle. Napsali svou první vlastní velmi úspěšnou divadelní hru s názvem Vest pocket revue. „Po tomto prvním úspěchu jsme ihned měli velké plány, vytvořit vlastní divadlo a vlastní síť kin, něco jako český Hollywood.“ Byl to však těžko uskutečnitelný plán. ⇒

👉 Jan Werich

„Při jednom představení jsme měli problém s kulisami, protože se uvolnilo lano a kulisy spadly na jeviště. Věc se vyřešila pohotově, zatažením opony, a kulisák řekl, jděte před oponu a něco tam zatím říkejte, než se podaří dát všechno do pořádku. Šli jsme tedy na předscénu a hovořili jsme asi 20 minut, když za námi přišli, že už je všechno hotovo. A my jsme odpovíděli, že jsme zatím v polovině toho, co bychom chtěli říct. Mělo to obrovský úspěch, a tak vlastně vznikly forbíny, které postupně zabíraly až třetinu představení.“

V letech 1927–1938 jejich divadelní spolupráce pokračovala, do roku 1935 hráli v Osvobozeném divadle, v letech 1935–1937 hráli pod hlavičkou tzv. Spoutaného divadla, kde uvedli jednu ze svých nejodvážnějších her Balada z hadrů. Od roku 1928 také spolupracovali s Jaroslavem Ježkem, hudebním skladatelem, který pro ně skládal hudbu a podílel se s nimi na tvorbě filmů a divadelních her. Jan Werich několikrát poznamenal: „Bez inspirace hudbou Jaroslava Ježka, by nejlepší písňové texty Osvobozeného divadla ani nevznikly.“

Filmy

Pudr a benzín – 1931

Peníze nebo život – 1932

U nás v Kocourkově – 1932
(zde hraje pouze Jan Werich)

Hej rup! – 1934

Svět patří nám – 1937

2. světová válka

Z důvodu politické situace se pro svůj humor dostali na 14. a 15. místo seznamu osob určených k zatčení s pravděpodobným rozsudkem smrti. „S Jaroslavem Ježkem jsme odletěli z důvodu špatných povětrnostních podmínek až 9. 1. 1939 a museli jsme přemluvit pilota, aby přistál v Curychu, protože pro hustou mlhu dostal příkaz vrátit se zpět do Prahy.“

Jan Werich s Jiřím Voskovcem

14. ledna 1939 se J. Werich nalodil společně s Jiřím Voskovcem a Jaroslavem Ježkem v Cherbourgu a 20. ledna 1939 připluli do New Yorku na lodi Aquitania. Druhou světovou válku strávili společně v USA, kde se živil jako herci. Nejprve působili především mezi tamní českou komunitou, což jim nestačilo, a tak se naučili anglicky, aby mohli hrát i pro Američany. Proslavili se též svými protinacistickými pořady pro rozhlasovou stanici BBC vysílanými česky do Evropy. „V Evropě jsme byli dva herci a jeden hudební skladatel, v New Yorku jsme byli tři emigranti.“ Přesto se dostali až do Hollywoodu, kde je viděl hrát dokonce Harold Lloyd.

Po 2. světové válce

V roce 1945 se Jan Werich vrátil zpět do Československa, jak sám říkal: „Nemohl jsem tam žít, protože jsem s nimi nehrál kuličky.“ Jiří Voskovec se vrátil o rok později. Spolu na krátký čas otevřeli Divadlo V+W, ale chyběla jim domácí válečná zkušenost a nedokázali tak navázat na předválečný úspěch. Zároveň zjistili, že jejich pořady vysílané z USA, v nichž se satiricky vyjadřovali k dění v protektorátu, nebyly zcela přesné, a jak sami říkali, „někteří herce jsme velmi poškodili, nejvíce Vlastu Buriana“. V roce

1948 se společné cesty V+W rozdělily, Jiří Voskovec odešel do Francie (a v roce 1950 zpět do USA). „Snažili jsme se něco napsat, tři měsíce jsme se snažili, ale prostě nám to přestalo psát.“

Těžké chvíle Jana Wericha

Druhá polovina života byla pro Jana Wericha turbulentní, někdy byl v oblíbě, jindy zase ne. Byl úspěšným filmovým hercem, ale stále hledal partnera, který by zastoupil jeho rovnocenného společníka Jiřího Voskovce a jenž by se pohyboval na stejné vlně humoru jako on. Toho nakonec našel v Miroslavu Horníčkově, se kterým začal hrát divadlo v roce 1955. Stal se ředitelem divadla ABC, jehož název sám navrhl. V roce 1961 mu ale bylo z politických důvodů zakázáno hrát divadlo. Sám říkal: „Diváci by chtěli, abych vylezl na jeviště a řekl nahlas to, na co oni se bojím jen pomyslet, ale já nechci být jejich hrdina. Já teď žiji, chci chodit na ryby, pít víno, koukat na ženský. Já nechci být po smrti na známkách, aby mě olizovali zezadu.“

Začal se více věnovat filmu a televizi. Tam se sice nedá improvizovat, ale to neznali Wericha. Podařilo se mu natočit úspěšné krátké televizní hry i celovečerní

filmy. Ve spolupráci s Jiřím Trnkou namluvil populární animované filmy a ve spolupráci s Československým rozhlasem a Supraphonem další audionahrávky.

Významné poválečné filmy

Císařův pekař – Pekařův císař – 1951

Na tehdejší dobu to byl jeden z nejambicióznějších projektů, který měl ukázat celému světu, že i Československo dokáže natočit výpravný barevný celovečerní film, nakonec dokonce dvoudílný. Původní rozpočet filmu byl 27 milionů Kčs, nakonec však tento film stál neuvěřitelných 37 milionů Kčs, důvodem byla změna režiséra. Film bylo nutné z velké části přetočit.

Byl jednou jeden král – 1954

Jediný film, ve kterém si Jan Werich zahrál společně s Vlastou Burianem. Zároveň to byla omluva Vlastovi Burianovi za posměšná rozhlasová vysílání z Ameriky.

Až přijde kocour – 1963

Film je zajímavý tím, že si v něm Jan Werich zahrál dvojroli. Původně dostal roli kostelníka Olivy, a řekl si: „Mě je v tom filmu málo.“ A tak si po dohodě s režisérem sám připsal roli kouzelníka.

Audionahrávky a literární tvorba

Fimfárum Jana Wericha – 1960

Tuto knihu Jan Werich sám napsal a ilustrace doplnil Jiří Trnka. Onu

knihu Jan Werich namluvil a nahrál na gramofonové desky v letech 1960–67. V letech 2002, 2006 a 2011 vznikly z těchto nahrávek tři celovečerní animované filmy.

Osudy dobrého vojáka Švejka za světové války

Četba Švejka patří mezi nejprodávanejší nahrávky mluveného slova a umělecky dosud nebyla překonaná žádným z dalších herců.

Závěrem

Letos by Jan Werich oslavil 120. narozeniny. O svém životě řekl: „Dlouho jsem se vyskytoval jako klaun. A bylo to moje živobytí. Moje láska a venkocem velká sranda.“

Výstavy

Výstavu v městě Ostrov na Staré radnici, která se konala od 6. 2. 2025 do 30. 3. 2025 a kterou jsem osobně navštívila, již bohužel nestihneme, alespoň přikládám několik fotografií. Mám však pro vás jiný tip na výlet.

Výstava Fimfáru Jana Wericha, kde jsou představené soubory originálních ilustrací knihy Fimfárum od Jiřího Trnky i originální loutky, rekvizity a scény z natáčení animovaných filmů Fimfárum se koná v Chvalském zámku až do 31. 8. 2025. ●

PRVNÍ POMOC

ANEBO BUĎ PŘIPRAVEN NĚKOMU ZACHRÁNIT ŽIVOT

✍ Barbora Fidlerová (1. C)

📷 jablonecky.denik.cz, mladyzdravotnik.cz, zachranar.cz, ochranaobyvatel.cz

Říkali jste si někdy, že by vlastně bylo skvělé zachránit někomu život? Možná se někdy ocitnete v situaci, kdy tu příležitost budete mít. Ale co když na to nebudete mít ty znalosti? V tomto článku vám vysvětlíme, jak na to.

Ze začátku je důležité říct, že každý se postup první pomoci učil nějak jinak, protože doporučení, co se smí a co ne, se neustále mění. Ale to, co se nemění, je zajištění vlastní bezpečí. Pokud totiž nebudete v bezpečí vy, nikdy se nemůže do bezpečí dostat zraněný.

Jak ale zajistit naše bezpečí? Vždycky si dávejte pozor na tyto tři věci:

1. Kde se to stalo. Pokud jste v lese, mohla by vás ohrožovat zvěř či padající větve, pokud jste na ulici, je třeba dávat pozor na projíždějící auta.

2. Co je to za člověka. Když potřebuje pomoc vaše milá babička, není co řešit, ale pokud je to nějaký bezdomovec, ze kterého

je cítit alkohol a drogy, měli byste zbystřit.

3. Předměty okolo. Pokud zraněný nedrží nic v ruce a v okolí nejsou žádné nebezpečné předměty, můžete být v klidu, ale pokud se v blízkosti nachází třeba sekera, nůžky nebo nůž, musíte se jich opatrně zbavit. Neznámého zraněného nejdříve zkuste oslovit. Pokud nehybně leží na zemi a nereaguje, vždy k němu chodte od hlavy, aby vás nemohl napadnout.

Důležitou částí první pomoci, když jde doopravdy o život, je volání záchranky. Nejlepší je mít v mobilu aplikaci Záchranka, protože ta snímá vaši polohu a také shromažďuje nějaké zdravotní informace o vás, kdyby se vám něco stalo.

Když voláte záchranku (155), představíte se a pak následuje nejdůležitější informace, kde jste. Kdyby vypadl signál, budou už vědět, kam jet. Potom byste měli říci, co je zraněnému, kolik zraněných je na místě, jaké vybavení máte k dispozici a podobně. A když si nebudete vědět rady, budou vás instruovat, proto je dobré nastavit hovor na hlasitý odposlech. A co je opravdu důležité, nikdy nesmíte ukončit hovor vy.

Podívejme se alespoň na to, jak poskytnout první pomoc při tepenném krvácení a bezvědomí. Tepenné krvácení poznáte tak, že ze zraněného místa teče hodně krve, krev spíše z rány stříká. Jakmile zajistíte své bezpečí, k čemuž v tomto případě patří i nasazení rukavic nebo nějakých plastových sáčků, abyste nechytli nějakou nemoc, musíte se pokusit ucpat ránu. Pokud máte lékárničku, uděláte tlakový obvaz. To dáte obvazy v ruličce na ránu a převážete ji elastickým obvazem. Pokud ale lékárničku nemáte, použijte co nejčistší kousek oblečení, případně k ráně přiložte ruku a stlačujte ji. Také po celou dobu kontrolujte životní funkce a samozřejmě, když někoho s takovým zraněním vidíte, okamžitě volejte záchranku.

⇩ Resuscitace na zkušební figuríně

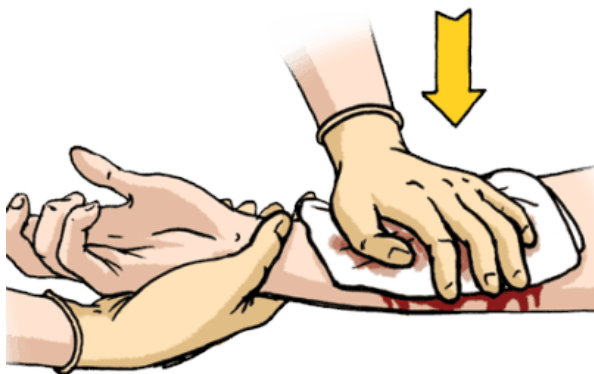
Pokud vidíte někoho na ulici, kdo nehybně leží, provedete nejprve bezpečnostní opatření a pak musíte zjistit zda dotyčný dýchá. Existuje řada způsobů jak to zjistit. Třeba pozorujete, zda se mu hýbe břicho, nebo přiložíte ucho k nosu. Pokud dýchá, voláte záchranku a dáte ho do stabilizované polohy, pokud nedýchá, voláte záchranku a zahájíte masáž srdce. Nejlepší je, když na to nejste sami, takže si někoho k sobě zavolejte. Resuscitaci zahajujete tak, že si kleknete vedle hrudníku, položíte složené dlaně na střed hrudní

kosti a stlačujete 100–120krát za minutu do hloubky 5 až 6 cm, a abyste měli správný rytmus, můžete si k tomu pustit písničku Stayin' Alive. Takto postupujete, než přijede záchranka, nebo než člověk chytí dech, nebo když jste opravdu vyčerpaní, ovšem měli byste se střídat, protože to je opravdu velmi fyzicky náročné. Smutnou pravdou je, že to, že to děláte dobře, poznáte, když vám pod rukama křupají žebra, jenže v tu chvíli je to vaše nejmenší starost.

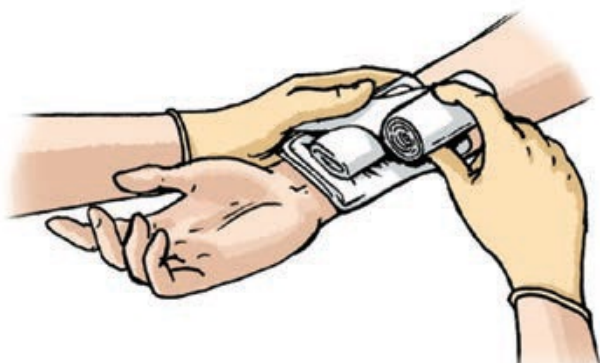
Tak doufám, že po tohle článku už se nebudete tolik bát poskytnout první pomoc a třeba dokážete někomu zachránit život. A pokud vás toto téma zajímá víc a chtěli byste se mu více přiučit, můžete se podívat třeba na stránky Českého červeného kříže (https://www.cervenykruz.eu/files/files/cz/e-dicepp/ZPP_nahled.pdf) nebo PrPom (<https://www.prpom.cz/blog>).

Hodně štěstí při záchraně! •

Tepenní krvácení

Nejjednodušším způsobem pomoci je ránu **stisknout přímo v místě krvácení**, buď přes nějakou textilií, anebo rukou. **Nezapomeňte ale na rukavice!**

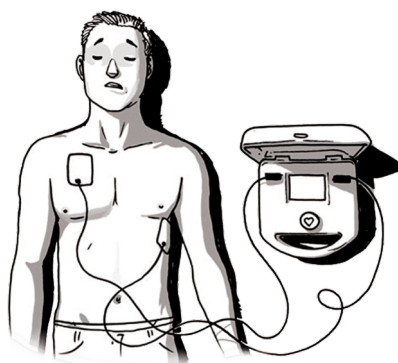

Pokud máte k dispozici potřebné vybavení, **udělejte na ránu tlakový obvaz**. Ten ale **nesmí ruku zaškrtnít!** **Než si připravíte potřebné vybavení, řekněte zraněnému, ať si ránu sám stlačí, nebo to dělejte místo něho.** **Jde totiž o čas!**

Resuscitace

Resuscitaci provádíte stlačováním hrudníku **v tempu asi 100–120 stlačení za minutu**. Můžete si jako pomůcku pustit třeba Stayin' Alive nebo si zpívat Rolničky. **Resuscitujete až do příjezdu záchranky!**

Využít můžete také AED (automatizovaný externí defibrilátor), pokud ho máte k dispozici. Obvykle ho najdete **v budovách veřejných institucí** nebo **v SOS panelech** umístěných po Mladé Boleslavi. Jeden najdete dokonce i u nás na gymnáziu. **Před použitím AED resuscitujte, až bude defibrilátor připravený a zapnutý, přerušete resuscitaci a následujte jeho pokyny.**

VŠEDNÍ NEVŠEDNÍ

ANEB „NEZAŽIJEŠ, NEPOCHOPÍŠ“

✎ Tereza Lerchová (4. C)

Prázdniny se kvapem blíží a studenti opět začínají hledat tu „ideální“ brigádu přesně pro ně. Nabídek a možností je nespočet - od tak populárního roznášení novin až po papírování v tatínkově firmě.

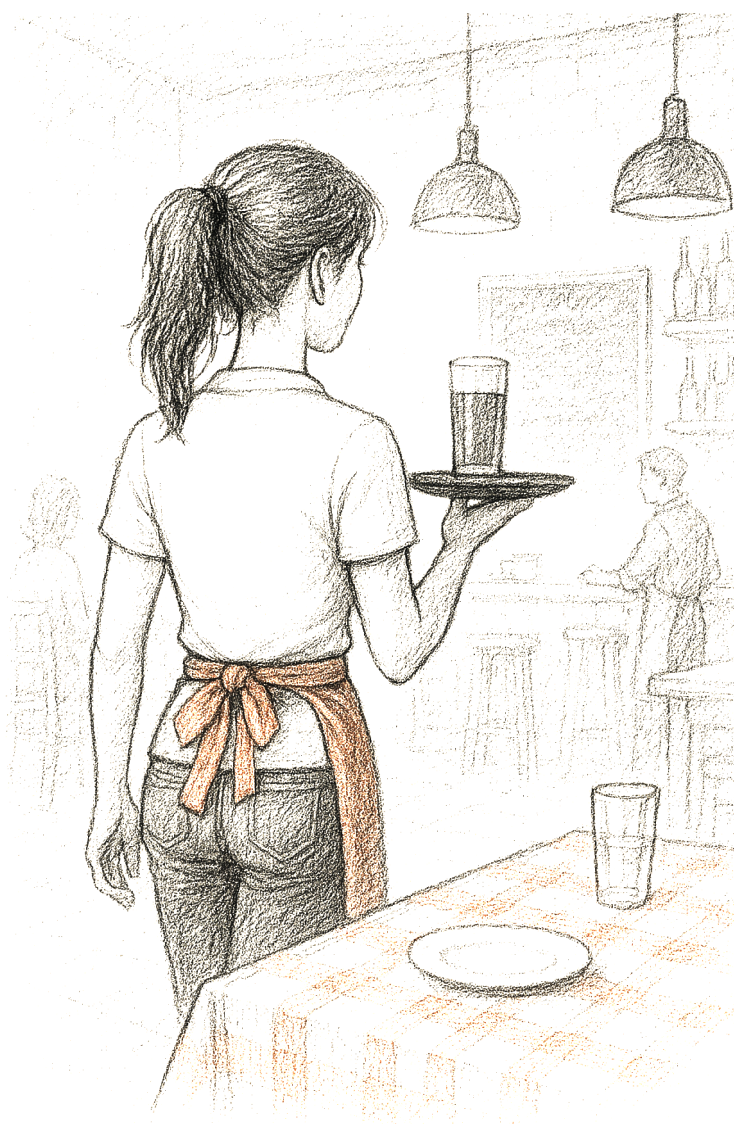
Někde zhruba uprostřed tohoto spektra se však rozkládá obsáhlá skupina pracovních nabídek pod označením „gastro“. Práce v kavárně? Servírka v restauraci? Odpoledne strávená v příjemných prostorách, s vůní kávy a trochou jazzu v pozadí? Taková nabídka naláká nejednu studentskou duši. Ale jak již prozrazuje titulek, „nezažiješ, nepochopíš“. Pojďme se tedy na takovou „ideální“ brigádu podívat blíže.

První den vypadá vše růžově. Šéf vám s úsměvem od ucha k uchu představuje kolegy a vyšle vás seznámit se s prostředím. Než se nadějete, směna je u konce a vaši noví kamarádi vám mávají na rozloučenou. Tentýž večer dorazí e-mail s rozpisem směn. Cíli nadšení z dnešní povedené směny se zapíšete hned na dva měsíce dopředu, ideálně každý víkend. To je však jen začátek.

Uplyne pár měsíců a vy jen stěží snášíte playlist, který hraje dokola již po šesté tento víkend, vyhýbáte se i pouhému pohledu na „černé nádobí“ (slang pro ty nejpopálenější a nejmastnější hrnce) a „vůně“ oleje na smažení je z vás cítit i po hodině ve sprše. To vše se však s trochou pozitivní energie dá překonat. S čím je to už náročnější, je práce s lidmi. Můžete být ten největší lidumil pod sluncem, ale když se vás desátý člověk za den zeptá, jestli „děláte řízek“ (který je tučně napsaný v každém menu a na tabuli za vámi), a při placení s úsměvem mávne rukou se slovy: „Účtenku nechte Babišovi,“ bude i vaše víra v lidstvo zaručeně zpochybněna.

Pokud se i přesto pro práci v gastronomii rozhodnete, nezapomeňte na nejdůležitější pravidlo - vždy se usmívat. Nezáleží na tom, jestli rodinka stojí

před kasou přišla dvě minuty před zavíračkou a vyžaduje od každého chodu jednu porci. Váš úsměv, třebaže falešný a křečovitý, musí být na místě. ●

EVROPSKÝ UNIKÁT

✍️ 📷 Jakub Křováček (6. 0)

Je sobota 5. 4. a já stojím u třetí koleje, kam mi právě z města přijel můj vlak.

Po třiceti letech

Jakožto správný student, který ve všední dny vstává před šestou, jsem se rozhodl svůj spánkový deficit podpořit i o víkend, a tak už v půl sedmé nastupuji do vlaku směr Nymburk. Ještě než nastoupím, si ale za svými zády všímám možná úplně naposledy zchátralého mladoboleslavského nádraží ve své původní podobě. Za pár dní se totiž po letech průtahů do přístavků okolo a následně i do samotné budovy zakousnou bagry a srovnají ji se zemí. První plány na rekonstrukci hlavního nádraží se objevily již v roce 1995 a od té doby se hned několikrát v médiích zjevily zprávy o začínající rekonstrukci. Ani jeden z předchozích návrhů se však své realizace nedočkal, ať už šlo o celoprosklenou budovu z roku 2009 nebo návrh zatravněné nízké budovy z roku 2012.

Dopravní podnik je napřed

O začínající rekonstrukci jsem se překvapivě nedozvěděl z médií, ale z plánovaného omezení vydaného mladoboleslavským

dopravním podnikem. Po chvíli vyhledávání jsem zjistil, že se nakonec postaví třetí, již poměrně dlouho zveřejněný návrh, který nabídne novou, ale vcelku skromnou odbavovací halu, především však velké prostory pro Správu železnic, což je

centra Boleslavi) poměrně logickým krokem. Doufejme ale, že se nádraží v Čejetickách dočká s rekonstrukcí také alespoň nových perónů, o kterých se v souvislosti s přestavbou zatím nemluví.

➡ Mladá Boleslav hl. n. den před zahájením přestavby

vzhledem k plánovanému přesunutí hlavního koridoru z Prahy přes Lysou nad Labem a železniční stanici Mladá Boleslav město (následným přesunutím hlavního nádraží do

Z Regionovy do Regionovy

Jedu už nějakou dobu a mezitím začalo za horizontem vycházet slunce. Zanedlouho už ve Velelebech vystupuji a čekám na druhý osobák, který má namířeno až do Jičína. Jedná se opět o Regionovu, které by měly ale v horizontu několika let postupně ze středočeských kolejí vymizet a dočkat se náhrady v podobě RegioSpiderů, modernizovaných motorových jednotek z Německa. Je těsně před osmou hodinou, když vystupuji v Kopidlňě, a ihned mířím k první koleji, kde stojí kromě nově polepeného vlaku i hlouček lidí a kameramani ze všech hlavních českých televizních stanic. ➡

➡ Demolice nádraží začala u přilehlých objektů

Ukázka fungování autonomních systémů ve voze

Zapomenutá lokálka

Množství lidí se dá vysvětlit zahájením, nebo spíše znovuoobnověním pravidelného provozu s cestujícími na zmodernizované trati z Dolního Bousova do Kopidlna. Tuto lokálku, pokračující až do Bakova nad Jizerou, potkal stejný osud jako mnoho dalších menších českých železničních tratí a jaký teď nejspíše čeká i trasa z Mělníka přes Mšeno do Mladé Boleslavi. Z pravidelně jezdící lokálky se nejdříve v roce 2007 stala trať s pouze víkendovým provozem, určeným zejména pro turisty, a následně bylo v roce 2010 rozhodnuto o úplném zrušení provozu v úseku Dolní Bousov – Kopidlno, část trati mezi Bakovem nad Jizerou a Bousovem přežívala až do roku 2021. V roce 2016 ale opuštěným kolejím svítila znovu naděje, a to odkoupením kopidlnského úseku společností AŽD, která mimo jiné od státu zakoupila rovněž takzvanou Švestkovou dráhu mezi Mostem a Litoměřicemi, na které v rámci pravidelného provozu testuje své inovativní technologie.

Návěstidla, přejezdy, ale i semafor

Vypadá to, že se plánovaný odjezd vlaku trochu zpozdí, přece jenom jde o úplně první jízdu pro veřejnost, takže se nesmí nic podcenit. Mezitím, co čekám vedle staniční budovy a dělám si pár fotografií, vás ještě stručně seznámím s firmou

AŽD Praha. Jedná se o více než 70 let starou společnost, která se zaměřuje zejména na výrobu, dodávku a montáž technologií pro zabezpečení a řízení železniční dopravní infrastruktury, ale kromě toho se s ní můžeme setkat například u „chytrých křižovatek“ nebo systémů řídících dopravu v tunelech. Zkrátka, až přistě někde pojedete, ať už vlakem, metrem nebo třeba autem po silnici, je dost pravděpodobné, že se s nějakým výrobkem od AŽD setkáte. Koneckonců i na hlavním nádraží už visí plakát s informací, že zabezpečovací technologie dodá právě AŽD.

První vytištěná jízdenka

S několika minutami zpoždění konečně dostáváme povolení nastoupit do přípojného vagónu určeného cestujícím. Já sice nastupuji mezi prvními, ale s vidinou dobrých fotek a videí nepostupuji dále do vozu, ale

zůstávám v čele a sedám si hned ke dveřím. To se mi nakonec stalo osudným, jelikož se paní průvodčí rozhodla nastoupit přesně těmito dveřmi, tudíž jsem se stal historicky prvním cestujícím, který si na Kopidlnce koupil jízdenku. A to se samozřejmě líbilo také kameramanovi České televize, díky (nebo spíše kvůli :D) kterému jsem si vysloužil osm vteřin slávy na začátku reportáže v hlavních zprávách. Zanedlouho odbočujeme ze státních kolejí a dostáváme se na soukromou trať, která patří, jak už bylo několikrát zmíněno, pražskému výrobci zabezpečovací techniky pro železnici, a posloucháme výklad jednoho z pracovníků firmy AŽD.

EDITA

Možná vás zajímá, čím je Kopidlno tak zajímavá a proč nejen mě, ale i mnoho dalších nadšenců a reportérů donutila do Kopidlna jet. Až na opravdu krásně zrekonstruované zastávky v čele s dětenickým nádražím, které se změnilo k nepoznání, a kde kromě nových nástupišť vyrostl i obrovský vysílač a kompetenční centrum, a na nejmodernější přejezdy a mnoho dalších špičkových technologií není trať samotná ničím výjimečná. Nejdůležitější na ní je ale vlak, který, ač tak nevypadá (jedná se o vůz řady 810, starý motorák z osmdesátek, jehož přezdívkou radši vynechávám :D, a přípojný vůz řady 010), je revolučním dopravním prostředkem, který je jediný svého druhu v celé Evropě. Díky množství zabezpe-

Kontrolní stanoviště dozorujícího strojevedoucího

čovačů a dalších systémů je schopen jet bez strojvedoucího, což samo o sobě tak záračné není, takové systémy již dávno fungují, EDITA (Experimentální Drážní vozidlo pro Inovativní Technologie AŽD), jak se řídící vůz jmenuje, ale jezdí na tzv. širé pláni. To v praxi znamená, že koleje nejsou od okolního světa odděleny zdí ani plotem, ale jsou vedené v krajině a přes pole, vesnice a železniční přejezdy fungují jako trať s běžným provozem.

Papírová skládáčka a zastávka v Dětenicích

Během jízdy ještě každý dostáváme papírovou skládáčku Edity a reflexní pásek. Cestou do Bousova mám hned dvakrát příležitost podívat se, jak to uvnitř autonomního vlaku vypadá, takže neváhám a celý si ho procházím. Samotný interiér

vlaku, jak Edity, tak i přípojného vagonu pro cestující, zůstal až na nové sedačky a informační

Jedna ze zrekonstruovaných zastávek (Osenice)

tabule téměř stejný. Edita v sobě má ale mnoho monitorů a skříní s tisíčkami různých

kabelů a přístrojů. Výsledkem je schopnost plně autonomního provozu, na který zatím ale, podle české legislativy, musí strojvedoucí dohlížet a pravidelně se na trase hlásit. Celý ovládací panel strojvedoucího se vlastně skládá jen z tabletu, několika tlačítek, jako například přepínače pro otevírání a zavírání dveří, nebo velkého červeného tlačítka stop pro případ, že by se něco pokazilo.

Cesta zpět a přeplněný vlak

Jelikož dnes je první den, kdy je Edita v provozu pro širokou veřejnost a jelikož bude autonomní vlak jezdit jen každý první týden v měsíci (mimo prázdniny jezdí Kopidlanka pouze o víkendech), byla cesta

zpět z Bousova už o poznání méně komfortnější. Většinu zájemců se totiž nechtělo vstávat tak brzo jako mně, takže si počkali až se Kopidlanka bude vracet z Bousova v už o poznání lepší čas (v deset hodin). Já se tedy vezu jen do Osenic a odtamtud do Boleslavi pokračuji autobusem.

Budoucnost je nadějná

Šlo o velmi příjemný zážitek a rozhodně si myslím, že na takovýchto menších tratích, kde se provoz konvenčními motorovými vozy nevyplatí, má autonomní provoz, šetřící jak náklady za personál, tak i palivo, nadějnou budoucnost. **Tak třeba brzy bez strojvedoucího i do Mělníka! ●**

PEKÁRNA

ANEB PEKAŘOVA DRBÁRNA

„Ať chceme, nebo ne, hudba jako taková s námi dělá divy“ aneb rozhovor s **Mgr. Lenkou Chladovou**

📍 Anna Kindlová (1. B), Anna Votočková (1. B)

Již skoro rok je naší třídní profesorkou, a když se u nás na gymnáziu začne mluvit o hudbě, hned si ji vybavíte. Její zvučný hlas, neuvěřitelný talent, a hlavně elán vykouzlí na rtech každého stejný úsměv, jako má ona. Nejen proto jsme o rozhovor požádali Mgr. Lenku Chladovou.

Co Vás přivedlo k myšlence pořádat společné muzicírování?

Určitě láska k hudbě a radost ze zpívání, ze společného muzicírování a setkávání se. Přišlo mi škoda, když už se dovezl klavír do vestibulu, aby se nevyužil. Jakmile jsem ho v přízemí školy viděla, okamžitě mě napadlo: „Tak tady, tady v tom místě musíme zpívat a hrát.“ Takže dovezený klavír pro mě byl hlavním impulsem.

Co se Vám na těchto společných akcích líbí nejvíce?

Já si vždycky úplně nejvíc užiju takové to společné souznění, když všichni zpíváme, podívám se na jednotlivé lidičky, studenty, kolegy a vidím jim radost v očích, úsměv ve tvářích – to je pro mě nejvíce. A samozřejmě samotná hudba, protože ať chceme, nebo ne, hudba jako taková s námi dělá divy. Protože jakmile se začne hrát a zpívat, tělo začne uvolňovat pozitivní chemii, a to se pak dějí věci... :-)

Muzicírování střídá různé žánry a interprety. Jaký je Váš klíč k výběru písniček?

Nemám klíč. Najednou přijde nějaký impulz. Ráno se probudím a řeknu si: „Tak, a teď to musejí být Beatles.“ Nápady přicházejí samovolně a vlastně si to nedokážu vysvětlit. Proč zrovna třeba Mládek? Asi kvůli radosti a veselosti. Říkala jsem si, že do konce školního roku nás čeká náročné období jako přijímací zkoušky, maturity, atd., tak pojďme naši školu trochu rozveselit, zazpívat si opravdu nějaké blázniviny a udělat si radost :-)

Kdybyste měla možnost na nějaké z našich hudebních setkání pozvat jakoukoli osobu z hudebního světa, kdo by to byl a proč?

Můj top oblíbený muzikant, zpěvák a instrumentalista je anglický interpret Jacob Collier. Je to Londýňan, mladý muž, který je neuvěřitelně talentovaný, a co se mi na něm líbí, je práce s publikem, dokonce již obdržel několik cen Grammy. On ho dokáže nejen rozezpívat, ale i rozehrát a rozezvučit. Moc se mi líbí, jak to dělá, a je mým velkým vzorem. Pochopitelně, že takhle to dokáže dělat jenom pár lidí na planetě, a on patří k nim. Takže kdyby na naše společné muzicírování přijel Jacob Collier, tak bych byla nejšťastnější tvor pod sluncem... :D

Z našich interpretů mám moc ráda houslistu Josefa Špačka, je to virtuoz, opravdu světový hráč. Je to srdcem muzikant a má v sobě kus šumaře, což je velmi důležité, protože můžete mít hodně muzikantů, kteří absolvují konzervatoře, akademie umění, ale nemají v sobě tu šumarinu... Takže Pepu Špačka, kdybychom sem dostali, to by byla krása...

V kolika letech jste se hudbě začala více věnovat? A kdo Vás k ní přivedl?

Mně v podstatě otevřela dveře hudebního světa paní učitelka ve školce. Ona říkala mým rodičům, ať mě přihlásí do ZUŠky. U nás v rodině nikdo nebyl hudebník, takže paní učitelka nelenila a dala mi přihlášku.

Kdybyste měla možnost cestovat v čase a účastnit se jakékoli hudební akce, která by to byla?

Už jsem zmiňovala Jacoba Colliera a Pepu Špačka, protože vždycky, když je slyším, to je něco neuvěřitelného, ale co bych ještě chtěla zažít, to je koncert v Praze v Lucerna Music Baru v roce 2014 – hudební skupinu Take 6. Je to šest amerických zpěváků, kteří zpívají převážně bez doprovodu

hudebních nástrojů a jsou spolu od střední školy. Koncert, který jsem měla možnost vidět, byl úžasný. Cítila jsem z něj, jak všichni zpěváci milují hudbu a zpívají opravdu s láskou. Dokázali vytvořit atmosféru, která nás naprosto pohltila. Byl to můj splněný sen.

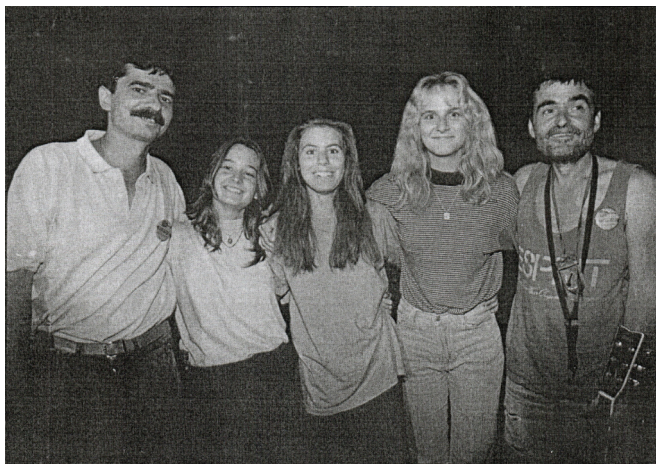
Máte do budoucna nějaké nápady, co se muzikování týče?

Mám spoustu nápadů. Mám tolik nápadů, že se bojím, že je nestihnu uskutečnit :D Nebudu úplně odtajňovat, ale na příští rok mám takový jeden velký projekt, na který se moc těším.

Slyšely jsme, že zpíváte v triu. Odtajňte nám něco o sobě?

Toho je hodně, ale když zmiňujete to vokální trio... Už od roku 1992 zpívám se svými kamarádkami z dětství, se Zuzkou Neuhäuserovou a Janou Rudolfovou. Všechny tři jsme odchovankyně pěveckého sboru Paprsek, kde jsme se poprvé setkaly. Jako trio jsme se daly dohromady až tady ve škole v době, kdy mě začalo bavit psaní vokálních aranžů, což se stalo mým velkým hobby. O prázdninách jsme jezdily na vandry, zpívaly jsme a takzvaně jsme si vydělávaly do klobouku. Tím jsme si vydělávaly na cesty po Čechách.

Stop trio s P. Dobešem a M. Dvořáčkem (1992)

Napadlo nás jet se podívat na festival, protože dřív jsme na žádném takovém festivalu nebyly. A protože jsme viděly jako velké dobrodružství jezdit stopem, tak jsme stopovaly. Zastavilo nás auto, ve kterém seděli Pavel Dobeš a Miloš Dvořáček. Cestou na festival jsme jim zazpívaly pár písniček. Ptali se nás, jestli si s nimi nechceme na festivalu zazpívat. Všichni mysleli, že je to sranda, ale když jsme na pódiu vystříhly pár písniček, byli úplně pař. Další den nás s sebou vzali do Krumlova. Neměly jsme jméno, tak vyhlásili soutěž, že ten, čí jméno si vybereme, vyhraje kytaru. A to se stalo. **Ve Svojských soutěži vyhlásili a my jsme si vybraly název Stop trio. No, a od té doby jsme Stop trio :-)** ●

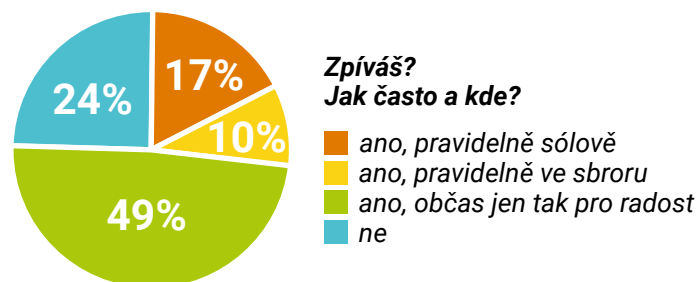
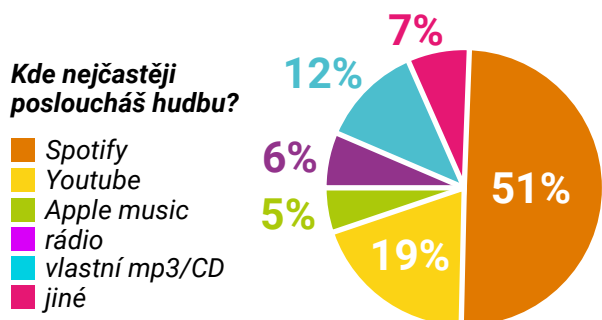
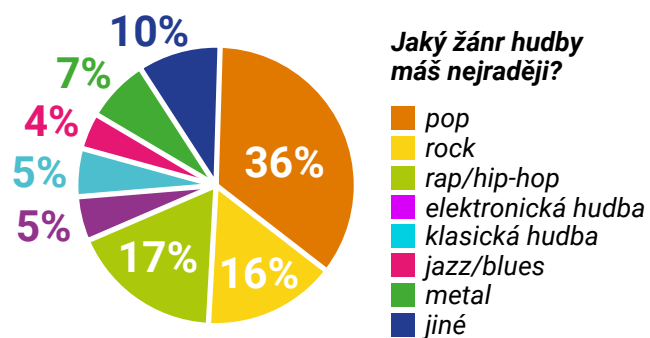
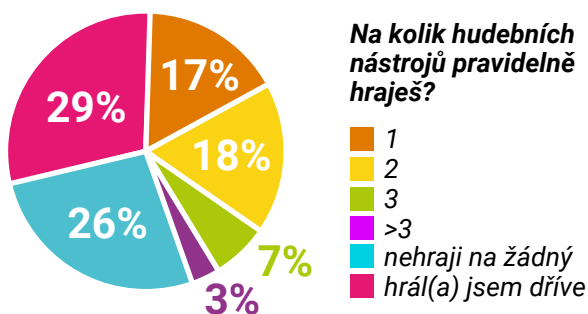
Kolik máme na gymnáziu muzikantů aneb STUDENTSKÁ ANKETA podruhé

Jakub Křováček (6. O)

Anna Kindlová (1. B)

Celkový počet respondentů: 294

Dotazovaná skupina: všichni žáci GJP

VÝTVARNÉ OKÉNKO

4. DÍL STÍNOVÁNÍ

 Anna Kindlová (1. B)

Už umíme pracovat s tužkou, pracovat s proporcemi, určovat hrany... Co zbývá? Snad jedno z nejdůležitějších, stínování.

A si si říkáte, že je to jasné, prostě kde má být stín, tam to rozmazáte. Ne tak úplně. Pojdme tedy na to!

Princip stínování je, že každý kreslicí nástroj je schopen pokrýt velké plochy. Můžete naklonit tužku a kreslit její stranou nebo nakreslit hodně tenkých čar těsně u sebe nebo jednoduše použít tlustý nástroj, jako je uhl. Bez ohledu na to, co používáte, musíte se naučit, jak dosáhnout různých odstínů šedé. Jedině tak totiž můžete stínovat.

Ono totiž stínování není jenom rozmazávání linek. Stínování je spíše tvorba ploch různých odstínů a sytostí s účelem vytvořit třetí rozměr kresby.

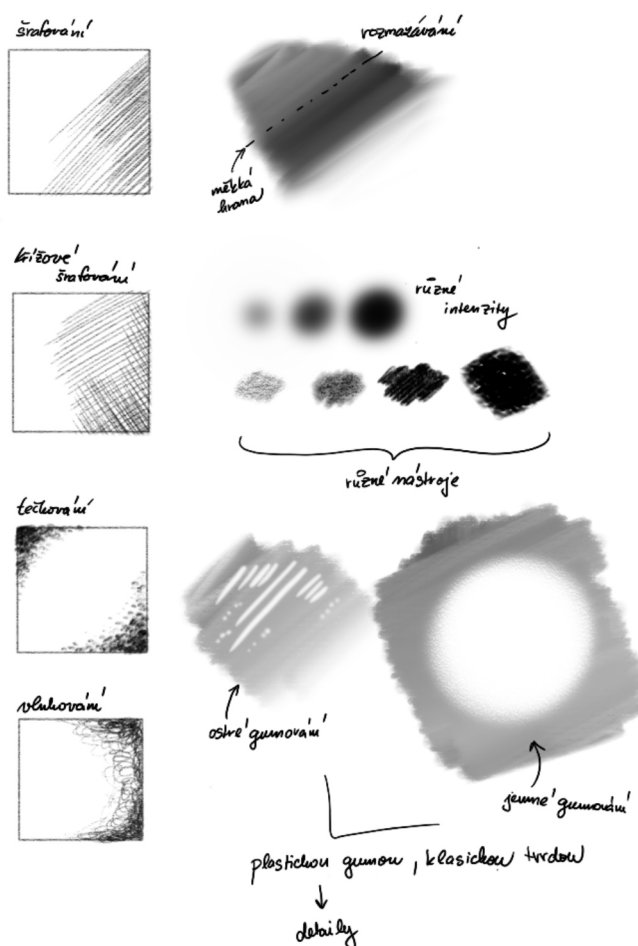
Dovednost stínování lze rozdělit na konkrétnější disciplíny:

- pokrytí velkých ploch šrafováním/křížovým šrafováním/tečkováním/kroužením/konturováním atd.
- prolnutí (rozmazání) – vytvoření měkkých, slabých hran pomocí správného nástroje
- ztmavování – přitlačíme na tužku, vezmeme tmavší odstín apod.
- přidání světlých oblastí (nejčastěji gumou)

Ovšem pozor! Nikdy nerozmazáváme tužku/uhel pomocí prstů! Vždy použijeme hadřík či jakýkoliv jiný vhodný nástroj.

Cvičení dělá mistra, a přesně proto velmi doporučuji si doma najít jakýkoliv jednoduchý objekt, který si jen před sebe položíte, načrtnete obrys a pustíte se do stínování.

Asi vás nepřekvapí, že na to příště navážeme. Přidáme další předměty a bude z toho zátiší s perspektivou. To právě ořechové teprve přichází. •

➔ Různé způsoby stínování

SOUTĚŽTE SE STUDENT REVUE!

 Eliška Fialová (1. C), Anna Fousková (1. A)

Poslední kolo letošního prvního ročníku naší časopisecké soutěže je před námi! Ještě, než se pustíme do luštění, tak si pojďme představit tři nejrychlejší správné řešitele kola minulého, kterými jsou:

1. **David Adam Moc** (1. C)
2. **Matěj Havelka** (1. A)
3. **Emma Vlčková** (6. O)

P	Ž	K	E	P	V	H	I	V	T	O	T
Ů	V	U	C	A	R	O	Í	T	R	K	C
S	Ě	Ř	J	Š	B	D	Z	Í	A	R	E
T	A	E	E	K	A	Y	N	B	D	A	N
A	P	K	V	Á	D	S	E	M	I	S	A
R	O	V	L	L	T	R	Š	Í	C	L	Z
K	M	Í	S	Í	Á	O	V	Í	E	I	A
O	L	R	Ě	N	D	R	T	L	Ž	C	M
L	Á	A	E	O	Z	A	J	Í	Č	E	K
E	Z	K	N	A	D	J	N	T	E	M	J
D	K	V	Z	K	Ř	Í	Š	E	N	Í	N
A	A	O	T	P	R	O	U	T	Í	O	U

Výhercům gratulujeme, a jak už je zvykem, drobná odměna je určitě nemine! Průběžný žebříček po všech třech kolech je pro Vás jako pokaždé dostupný na <https://casopis.pekcloud.cz/soutez>.

A nyní již tedy k tomuto, lehce speciálnímu kolu. Abychom dorovnali chybějící pátou aktivitu, rozhodli jsme se udělat poslední kolo zdvojené. Na této stránce najdete jako obvykle osmisměrku, ale mimo to můžete zabrousit i do starších čísel v rámci řešení aktivity na následující straně. Každá z aktivit se navíc bude hodnotit zvlášť, takže máte jedinečnou možnost získat až 400 bodů... Tak hurá do toho! (JK) ➡

**ODPOVĚDI
POSÍLEJTE
SEM:**

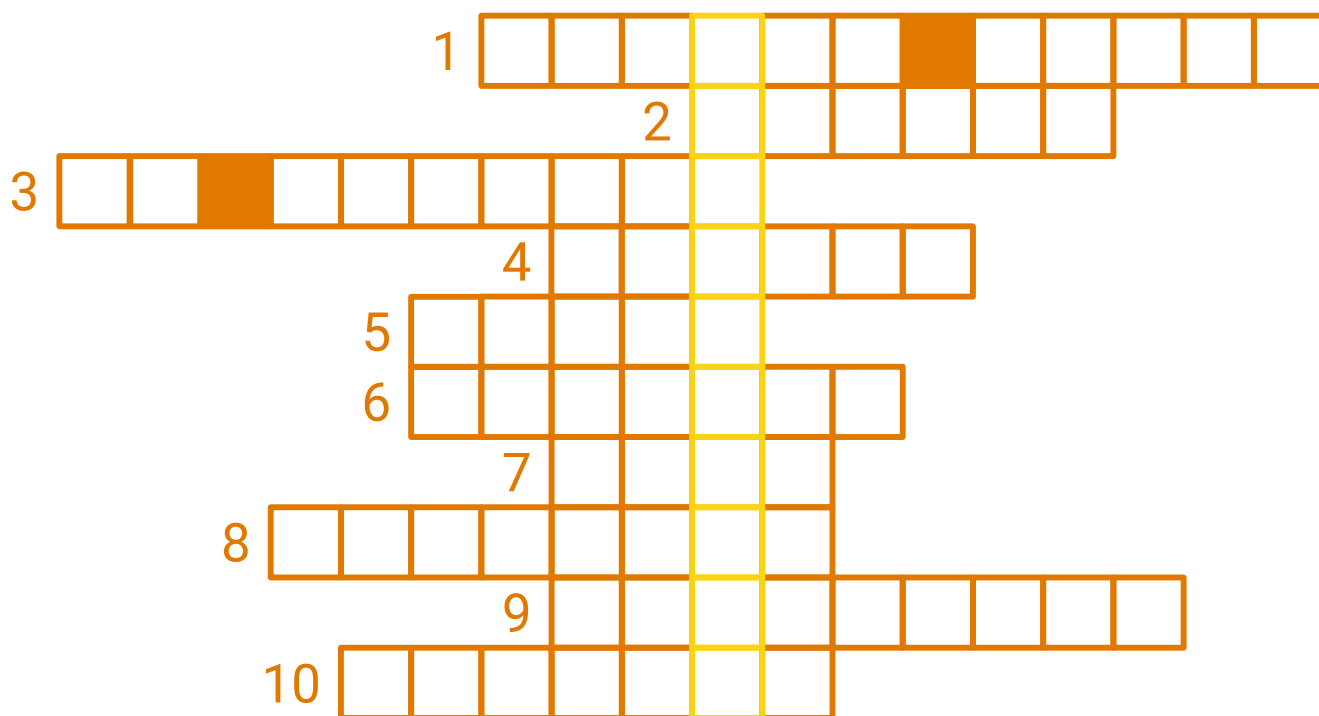

Dokážete v osmisměrce najít 19 pojmů souvisejících s Velikonocemi?

Nabídka: beránek, hody, jaro, Ježíš, koleda, kraslice, kuře, mazanec, nadílka, paškál, pomlázka, proutí, půst, tradice, vejce, víra, vrba, vzkříšení, zajiček •

**TENTO ČASOPIS SLOUŽÍ I OSTATNÍM,
ODPOVĚDI SI PROSÍM NAPIŠ NA SVŮJ
VLASTNÍ PAPIR A DO OSMISMĚRKY
NIC NEZAKRESLUJ. DĚKUJEME**

TAJENKA:

Řešením této krátké tajenky je jméno bývalého studenta našeho gymnázia, který se už během svých studentských let věnoval cyklokrosu. Rozhovor s ním najdete v čísle 08. Dokážete zjistit, o jakého absolventa se jedná? ([archiv všech čísel: www.issuu.com/student.revue](http://www.issuu.com/student.revue))

1. Na jaký muzikál vyrazili studenti v čísle 27?
2. O jakém drahokamu najdete článek v čísle 05?
3. Jaké je hlavní téma v čísle 19?
4. Do jaké země mířil výběrový zájezd v čísle 28?
5. Jak se jmenoval mistr, o kterém je článek v čísle 26?
6. O návštěvě jakého města v rámci programu Erasmus+ pojednává reportáž v čísle 32?
7. Co je hlavním tématem čísla 08?
8. O jaké zemi referuje článek v čísle 02?
9. Jaký sport představuje článek v čísle 22?
10. Jaké je hlavní téma čísla 10? ●

**ODPOVĚDI
POSÍLEJTE
SEM:**

**TENTO ČASOPIS SLOUŽÍ I OSTATNÍM,
ODPOVĚDI SI PROSÍM NAPIŠ NA SVŮJ
VLASTNÍ PAPÍR A DO OSMISMĚRKY
NIC NEZAKRESLUJ. DĚKUJEME**

TAJENKA:

JAK SE ZAPOJIT?

Stačí **poslat řešení (tajenku, která vyjde) přes formulář na webových stránkách Student revue**, který najdete na QR kódu na této a předchozí stránce.

O CO SE HRAJE?

První tři úspěšní řešitelé získají odměnu a otištění svého jména v příštím čísle Student revue (květen/červen 2025).

Prvních deset úspěšných řešitelů získá dle svého pořadí body (200–100) do celoročnickové hry (2024/25), ve které na konci června student s největším množstvím nasbíraných bodů získá titul „Nejlepší řešitel“ a ocenění formou dárku. Ocenění budou také další řešitelé, kteří se umístí na vyšších příčkách žebříčku.

Každý další úspěšný řešitel získá bez ohledu na pořadí 50 bodů do celoročnickové hry.

Mišovy neplechy

4.díl Velikonoce

**VŠEM MATURANTŮM
PŘEJEME HODNĚ ŠTĚSTÍ
U MATURITNÍCH ZKOUŠEK!**

STUDENT REVUE
DVOUMĚSÍČNÍK GYMNÁZIA
DR. JOSEFA PEKAŘE